

ULOGA ŽENA

Iako su žene tradicionalno imale pomoćne uloge u crkvenim službama i nalazile svoju najveću radost i osjećaj ostvarenja kao supruge i majke, feministički pokret uspješno je utjecao na mnoge žene i potaknuo ih da napuste te božanski određene uloge. Nažalost, ovaj je pokret pronašao zagovornike i u crkvama, stvarajući kaos i zbrku u pogledu uloga žena, kako u službi tako i kod kuće. Božji naum za ženu možemo pronaći samo u Svetome pismu.

Stari zavjet i žene

U izvještaju o stvaranju koji nalazimo u Postanku 1, prvo što Bog kaže o temi muškarca i žene je da su bili jednako stvoreni na sliku Božju (s. 27). Nijedno od njih nije primilo više Božje slike od drugoga. Stoga, Biblija započinje jednakošću među spolovima. Kao osobe, kao duhovna bića koja stoje pred Bogom, muškarci i žene apsolutno su ravnopravni.

Unatoč ovoj ravnopravnosti, u Postanku 2 nalazimo detaljniji izvještaj stvaranja to dvoje ljudi koji nam otkriva razlike u njihovim Bogom danim funkcijama i odgovornostima. Bog nije stvorio muškarca i ženu u isto vrijeme, nego je najprije stvorio Adama, a Evu poslije njega, sa specifičnom namjerom da mu bude pomoćnica. Eva je bila ravnopravna Adamu, ali je dobila ulogu i dužnost pokoravanja u odnosu na njega. Iako riječ „pomoćnica“ nosi vrlo pozitivne konotacije, pa se čak koristi za Boga kao Izraelova pomoćnika (Pnz 33,7; Ps 33,20), ipak opisuje nekoga tko je u odnosu službe prema drugome. Stoga, odgovornost žena da se pokore svojim muževima bila je Božja namjera od stvaranja, čak i prije prokletstva. Prve knjige Biblije uspostavljaju i ravnopravnost muškaraca i žena, i ulogu žene kao pomoćnice (vidi Izl 21,15. 17. 28-31; Br 5,19-20. 29; 6,2; 30,1-16).

Neposlušnost Adama i Eve Božjoj zapovijedi rezultirala je određenim posljedicama (Post 3,16-19). Za ženu je Bog izrekao prokletstvo koje je uključivalo veću bol u rađanju i napetost u odnosu autoriteta i pokoravanja između muža i žene. Postanak 3,16 kaže da će ženu „žudnja“ tjerati mužu, ali da će on „gospodarit“ nad njom. U Postanku 4,7 autor koristi istu riječ, dakle „žudnja“, u značenju nečega što „vreba da preuzme kontrolu“. Prema tome, prokletstvo u Postanku 3,16 odnosi se na novu želju u ženi da vrši vlast nad svojim mužem, ali će se dogoditi da on zapravo nasilno vlada i vrši vlast nad njom. Zbog posljedica pada na brak, povijest svjedoči trajnoj borbi između spolova, u kojoj s jedne strane žene nastoje preuzeti kontrolu, a s druge strane muškarci žele dominaciju.

Na mnogim mjestima u Starom zavjetu vidimo da su žene bile aktivne u religijskom životu Izraela, ali općenito nisu bile na mjestima vodstva. Jasno je da su žene poput Debore (Suci 4) bile iznimke, a ne pravila. Nije bilo žene koja je imala dugotrajnu proročku službu. Nijedna žena nije bila svećenica. Izraelom nisu vladale kraljice. Nijedna žena nije napisala neku knjigu Staroga zavjeta (ili Novoga zavjeta). Izaija 3,12 upućuje na to da je Bog dopustio ženama da vladaju kao dio osude naroda u grijehu.

Isus i žene

Usred grčke, rimske i židovske kulture, koja je na žene gledala gotovo na razini imovine, Isus je pokazao ljubav i poštovanje prema ženama. Iako židovski rabini nisu poučavali žene i židovski Talmud kaže da je bolje spaliti Toru nego je poučavati ženi, Isus nikada nije zauzeo stajalište da žene, po svojoj naravi, ne mogu razumjeti duhovne ili teološke istine. Ne samo da ih je uključivao u svoju publiku, nego je koristio ilustracije i slike koje bi im bile poznate (Mt 13,33;

22,1-2; 24,41; Lk 15,8-10) i specifično je primjenjivao svoja učenja na njih (Mt 10,34 i d.). Samarijanki na zdencu (Iv 4) otkrio je da je Mesija te je razgovarao s njom o temama poput vječnoga života i naravi istinskog štovanja. Također je poučavao Mariju i, kada ju je Marta ukorila, istaknuo je prvenstvo učenja duhovnih istina čak i nad „ženskim“ odgovornostima kao što su posluživanje gostiju u vlastitom domu (Lk 10,38).

Iako muškarci u Isusovo vrijeme obično nisu dopuštali ženama da im izbroje ostatak novca u ruku jer su se bojali fizičkoga kontakta, Isus je dodirnuo žene kad ih je liječio i dopustio je ženama da njega dotaknu (Lk 13,10 i d.; Mk 5,25 i d.). Isus je čak dopustio maloj skupini žena da putuju s njim i njegovim učenicima (Lk 8,1-3), što je bilo nečuveno u to vrijeme. Nakon njegova uskrsnuća, Isus se najprije objavio Mariji Magdaleni i poslao je da najavi njegovo uskrsnuće učenicima (Iv 20,1-18), unatoč činjenici da ženama nije bilo dopušteno da budu svjedoci u židovskim sudovima jer ih se smatralo lašcima.

Poslanice i žene

U poslanicama vidimo kako načelo jednakosti i načelo pokornosti žena stoje jedno pored drugoga. Galaćanima 3,28 upućuje na ravnopravnost, pokazujući da je put spasenja isti za muškarce i žene i da su oni članovi jednakoga statusa u Kristovu tijelu. Međutim, to ne briše sve razlike u odgovornostima muškaraca i žena, jer ovaj odlomak ne pokriva svaki vid Božjega dizajna za muškarce i žene. Osim toga, postoje mnogi drugi odlomci koji jasno govore što Bog želi od muškaraca, a što želi od žena, posebno unutar obitelji i unutar crkve.

Obitelj

Dok kršćanski brak treba uključivati međusobnu ljubav i pokoravanje između dvoje vjernika (Ef 5,21), četiri odlomka u Novome zavjetu izrijeком ženama daju odgovornost pokoravanja svojim muževima (Ef 5,22; Kol 3,18; Tit 2,5; 1. Pt 3,1). Ovo dragovoljno pokoravanje jedne ravnopravne osobe drugoj izraz je ljubavi prema Bogu i želje da se slijedi njegov naum kako nam je objavljen u njegovoj Riječi. To se nikada ne opisuje kao ponižavajuće i ni na kakav način ne omalovažava ženinu ravnopravnost. Umjesto toga, muž je pozvan voljeti svoju ženu požrtvovno, kao što je Krist volio Crkvu (Ef 5,25) i služiti kao vođa u odnosu dvoje ravnopravnih ljudi.

Dok je muževima i očevima dana primarna odgovornost za vodstvo njihove djece (Ef 6,4; Kol 3,21; 1. Tim 3,4-5), žene i majke potiče se da budu „dobre kućanice“ (Tit 2,5), što znači upraviteljice kućanstva. Njihov dom i njihova djeca trebaju im biti na prvome mjestu, za razliku od svijeta u kojemu je naglasak na karijerama i punovremenim poslovima za žene izvan kuće.

Crkva

Od samoga početka, žene su ispunjavale vitalnu ulogu u kršćanskoj crkvi (Dj 1,12-14; 9,36-42; 16,13-15; 17,1-4, 10-12; 18,1-2, 18, 24-28; Rim 16; 1. Kor 16,19; 2. Tim 1,5; 4,19), ali to nije bila uloga vodstva. Svi su apostoli bili muškarci, glavne misionarske aktivnosti obavljali su muškarci, pisanje Novoga zavjeta bilo je djelo muškaraca, a vodstvo u crkvama bilo je povjereno muškarcima.

Iako je apostol Pavao poštovao žene i radio zajedno s njima na napretku evanđelja (Rim 16; Fil 4,3), nijednu ženu nije postavio za starješinu ili pastora. U svojim pismima, poticao je muškarce da budu vođe u crkvi te da žene ne poučavaju i ne vrše autoritet nad muškarcima (1. Tim 2,12).

Prema tome, iako su žene duhovno ravnopravne s muškarcima i služba žena od osnovne je važnosti za tijelo Kristovo, žene su isključene iz vodstva nad muškarcima u crkvi.

Muškarci i žene stoje ravnopravni pred Bogom i oboje su nositelji Božje slike. Međutim, ne čineći jedno manje vrijednim od drugoga, Bog poziva i muškarce i žene da ispune uloge i odgovornosti koje je specifično osmislio za njih, a to je obrazac koji vidimo čak i u Božanstvu (1. Kor 11,3). Ispunjavajući svoje Bogom dane uloge kako ih poučava Novi zavjet, žene mogu shvatiti svoj puni potencijal zato što slijede plan svoga Stvoritelja i Dizajnera. Samo će u poslušnosti njemu i njegovu dizajnu žene uistinu, u punom smislu, moći Bogu dati slavu.

Prevedeno uz dopuštenje.

Izvorni dokument nalazi se na [www: https://www.gracechurch.org/about/distinctives/role-of-women](https://www.gracechurch.org/about/distinctives/role-of-women)
2.21.2021.